

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **L. M.**, narozený dne x
státní příslušností x
zastoupený JUDr. Matějem Šedivým, advokátem
sídlem Václavské náměstí 21, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 11. 2021 č. j. CPR-27805-2/ČJ-2021-930310-V241

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora specifikovaného rozhodnutí, kterým bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán prvního stupně“) č. j. KRPA-228774-11/ČJ-2021-000022-SV ze dne 2. 9. 2021. Tímto rozhodnutím bylo žalobci podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 2 let. Počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byl stanoven v souladu s ust. § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od

okamžiku, kdy uplyne stanovená doba k vycestování. Současně byla podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena doba k vycestování z území členských států Evropské unie do 15 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

2. Žalobce v žalobě nepopřel správnost skutkových zjištění ohledně jeho neoprávněného pobytu na území České republiky. Stanovenou délku správního vyhoštění (2 roky) však považoval za nepřiměřeně tvrdou. Navíc, takto vyměřená délka správního vyhoštění dle žalobce převyšuje i aplikační praxi správního orgánu. Dle názoru žalobce nelze správní vyhoštění ukládat v libovolné výši, ale stanovená délka musí odpovídat požadavkům § 174a zákona o pobytu cizinců. Žalobce proto tvrdil, že žalovaný se s těmito požadavky vypořádal nedostatečně. Měl za to, že diskreční pravomoc správního orgánu nelze chápat jako bezbřehé oprávnění k uložení opatření v libovolné výši, ale musí být úměrné zjištěnými přitěžujícími a polehčujícími okolnostmi. Konstatoval, že v jeho případě jsou dány pouze polehčující okolnosti a to, že je mladého věku, dopustil se prvního pochybení a se správním orgánem vzorně spolupracoval.
3. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě plně odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, kde se podrobně vyjádřil k celé věci a přezkoumatelným způsobem uvedl důvody, pro které potvrdil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Ve svém postupu neshledal pochybení a navrhl, aby žaloba byla zamítnuta.
4. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [ust. § 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (ust. § 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
5. Soud o věci samé rozhodl bez jednání dle ust. § 51 odst. 1 s. ř. s., jelikož žalobce k výzvě soudu ve stanovené dvoutýdenní lhůtě nevyjádřil svůj nesouhlas s takovým projednáním věci a žalovaný výslovně souhlasil s projednáním bez nařízení jednání.
6. Ve správním spise se pro daný případ nalézají tyto podstatné dokumenty: úřední záznam č. j. KRPA-228774-3/ČJ-2021-000065 ze dne 2. 9. 2021, podkladové materiály č. j. KRPA-228774-4/ČJ-2021-000022-SV, oznámení o zahájení správního řízení č. j. KRPA-228774-8/ČJ-2021-000022-SV ze dne 2. 9. 2021, protokol o výsledku účastníka správního řízení KRPA-228774-9/ČJ-2021-000022-SV ze dne 2. 9. 2021, rozhodnutí správního orgánu prvního stupně č. j. KRPA-228774-11/ČJ-2021-000022-SV ze dne 2. 9. 2021, odvolání žalobce ze dne 12. 9. 2021, žalobou napadené rozhodnutí č. j. CPR-27805-2/ČJ-2021-930310-V241 ze dne 15. 11. 2021.
7. Soud ze správního spisu zjistil, že dne 2. 9. 2021 v 01:53 hod. provedla cizinecká policie pobytovou kontrolu na adrese X, při které byl kontrolován žalobce, tento předložil biometrický cestovní pas UKR č. x. Následnou lustrací bylo zjištěno, že v cestovním dokladu je otištěno vstupní razítko do schengenského prostoru ze dne 6. 7. 2020, v době kontroly tak bylo zřejmé, že žalobce překročil dobu legálního pobytu, která je povolena na základě bezvízového styku. Dne 2. 9. 2021 bylo s žalobcem zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců a následně téhož dne vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění na dobu 2 let.

8. Při výsledku účastníka správního řízení dne 2. 9. 2021 žalobce správnímu orgánu sdělil, že dne 6. 7. 2020 vstoupil na území schengenského prostoru na základě svého biometrického dokladu a téhož dne přicestoval na území České republiky. Byl si vědom, že mu uplynula 90 lhůta povoleného pobytu, ale nevystoupil, protože neměl peníze, potřeboval si vydělat na cestu. V České republice bydlel na adrese x. Pracoval na stavbách, nikdy neměl pracovní smlouvu. V České republice nemá vyživovací povinnost. Na Ukrajině mu nehrozí žádné nebezpečí a měl v plánu vystoupit dobrovolně.
9. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně č. j. KRPA-228774-11/ČJ-2021-000022-SV ze dne 2. 9. 2021 bylo žalobci podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce 2 let. Proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podal žalobce odvolání, žalovaný v napadeném rozhodnutí potvrdil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.
10. Soud posoudil předmětnou věc následovně:
11. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4. zákona o pobytu cizinců *police vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*
12. Podle § 174a zákona o pobytu cizinců *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
13. Mezi účastníky řízení je nesporné, že žalobce pobýval na území České republiky neoprávněně, a to v období od 4. 10. 2020 do 2. 9. 2021, tj. ode dne, kdy mu skončil oprávněný pobyt na základě bezvízového styku do dne, kdy byl kontrolován hlídkou cizinecké policie. Důvodem vydání rozhodnutí v řízení o správním vyhoštění byl tedy neoprávněný pobyt žalobce na území České republiky v uvedeném období.
14. Žalobce namítal nepřiměřenost délky uloženého správního vyhoštění, neboť ve vztahu k délce z odůvodnění napadeného rozhodnutí není zřejmé, které skutečnosti žalobci natolik přitížily, že bylo nutné mu uložit správní vyhoštění v délce až dvou let a také nebyly zohledněny okolnosti polehčující.
15. Soud se s touto námitkou žalobce však nemohl ztotožnit. S ohledem na znění § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců je především nutno zdůraznit, že aplikace tohoto ustanovení nezávisí na správním uvážení správního orgánu; jsou-li podmínky tohoto ustanovení naplněny, správní orgán je povinen správní vyhoštění uložit. V daném případě není sporu o tom, že se žalobce vytýkaného jednání dopustil a v žalobě ani nenamítal opak. Podstatné v této věci tak je, že byly dány podmínky pro uložení správního vyhoštění, neboť žalobce pobýval na území České republiky ve výše specifikované době nelegálně,

uvedené skutečnosti byly nezpochybnitelně prokázány a doloženy, a proto správní orgány postupovaly v souladu se zákonem, pokud rozhodly o správním vyhoštění.

16. Samotná délka správního vyhoštění, jejíž nepřiměřenost žalobce v žalobě namítá, správnímu uvážení správního orgánu naopak podléhá, a správní orgán je povinen ji stanovit v rámci zákonem vymezeného rozmezí po zohlednění všech individuálních okolností konkrétního případu. Tím jsou vymezeny meze správního uvážení. Soudní přezkum správního uvážení se pak v podstatě omezuje jen na to, zda správní orgán nepřekročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo zda je nezneužil a pokud tomu tak není, soud není oprávněn jakkoliv nahrazovat správní úvahu správního orgánu (§ 78 odst. 1 s. ř. s.; k tomu srov. např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu - NSS - ze dne 23. 3. 2005, čj. 6 A 25/2002-42, č. 906/2006 Sb. NSS).
17. Z odůvodnění obou rozhodnutí správních orgánů je zřejmé, že se otázkou přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, včetně délky uloženého opatření správního vyhoštění, přezkoumatelným způsobem správní orgány zabývaly. K tomu je nutno poukázat na to, že není povinností správního orgánu vyjadřovat ke všem kritériím uvedeným v ust. § 174a zákona o pobytu cizinců, zejména pokud ani nejsou klíčové z hlediska rozhodovacích důvodů. Soud v této souvislosti odkazuje zejména na rozsudek NSS ze dne 26. 2. 2014, čj. 8 As 109/2013-34, jehož právní věta zní: „*Ustanovení § 174a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, obsahuje výčet kritérií, které je nutno vážit při rozhodování o správním vyhoštění cizince. Správní orgán však nemusí v rozhodnutí výslovně vyjmenovat všech 11 tam uvedených kritérií a předjímat u některých případný dopad na rozhodnutí. Pokud například věk cizince nedává jakýkoli důvod považovat správní rozhodnutí z tohoto důvodu za specifické a takový důvod neplyne ani z průběhu řízení, není správní rozhodnutí nezákonné jenom proto, že správní orgán výslovně neuvedl, že ke kritériu věku nebylo zjištěno nic rozhodného. Obdobně je tomu u kritéria zdravotního stavu cizince.*“ V dané věci, stejně jako i v nyní posuzované věci, totiž cizinec žádné skutečnosti, které by mohly být podstatné pro zásah do soukromého a rodinného života, netvrdil a ani ze spisu nevyplývaly.
18. Délka správního vyhoštění byla stanovena na dva roky. Zákon o pobytu cizinců v ust. § 119 odst. 1 písm. b) vymezuje délku možného vyhoštění *až na 5 let*, čili žalobci bylo uloženo správní vyhoštění v dolní polovině vymezeného rozmezí. Důvody uložení správního vyhoštění v této délce rozvedl správní orgán prvního stupně na str. 5-6 svého rozhodnutí, konkrétně zohlednil, že žalobce po celou dobu řízení se správním orgánem spolupracoval, jednalo se o jeho první porušení zákona a ke všemu se doznal. K závažnosti jednání žalobce správní orgán poukázal na délku neoprávněného pobytu žalobce v České republice, kdy jeho protiprávní jednání bylo zjištěno vlastní činností cizinecké policie. Žalovaný se se stanovenou délkou správního vyhoštění ztotožnil. Ve svém rozhodnutí uvedl, že délka správního vyhoštění byla uložena v dolní hranici zákonného rozmezí. Odůvodnění délky správního vyhoštění správním orgánem prvního stupně shledal žalovaný dostatečným a ve svém rozhodnutí na něj odkázal.
19. Takto odůvodněné uložení správního vyhoštění je naprosto dostačující a v souladu se zákonem. Soud se s uvedeným posouzením věci ztotožnil a odkazuje na něj. Soud přitom v dané věci ani neshledal, že by žalovaný překročil meze správního uvážení nebo že by je zneužil. Soudu je z jeho úřední činnosti známo, že stejná nebo obdobná délka správního vyhoštění za stejnou skutkovou podstatu (*a to i po zohlednění změny právní úpravy, kdy dotčená skutková podstata byla s účinností do 30. 7. 2019 upravena v § 119 odst. 1 písm. c)*

s horní hranicí 3 let – pozn. soudu) je cizincům ukládána i za mnohem kratší nezákonný pobyt na území České republiky, a to dokonce i v řádu hodin.

20. Obdobnou situaci se zabýval i Nejvyšší správní soud například ve svém usnesení č. j. 10 Azs 265/2021 - 23 ze dne 24. 9. 2021, kde konstatoval, že: „*Délka správního vyhoštění byla stěžovatelce stanovena na dva roky. Správní orgán I. stupně se k délce správního vyhoštění vyjádřil na str. 6 ve druhém odstavci svého rozhodnutí. Uvedl, že žalobkyně po celou dobu řízení se správním orgánem I. stupně spolupracovala a vypovídala. Dodal, že uložená doba správního vyhoštění je adekvátní s ohledem na aktuálnost a závažnost protiprávního jednání stěžovatelky. K závažnosti jednání stěžovatelky se správní orgán I. stupně vyjádřil na str. 4 svého rozhodnutí. Konkrétně u závažnosti posuzoval délku neoprávněného pobytu. Žalovaná se ztotožnila se stanovenou délkou správního vyhoštění. Na str. 5 a 6 svého rozhodnutí uvedla, že délka správního vyhoštění byla uložena v dolní hranici zákonného rozmezí. Odůvodnění délky správního vyhoštění správním orgánem I. stupně shledala žalovaná dostatečným, srozumitelným a přesvědčivým. [...] NSS shodně s městským soudem konstatuje, že délka správního vyhoštění je přiměřená. Podle § 119 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců lze uložit správní vyhoštění až na 5 let. Stěžovatelce bylo uloženo správní vyhoštění v dolní polovině vymezeného rozmezí. Zákon nestanoví, že délka správního vyhoštění se má odvíjet od délky neoprávněného pobytu na území ČR. Délku je nutné posuzovat podle individuálních okolností případu, jak dovozuje sama stěžovatelka. Na věci nemůže změnit případně nic ani to, pokud stěžovatelka o neoprávněném pobytu nevěděla (srov. rozsudky NSS ze dne 14. 7. 2005, čj. 5 Azs 94/2005-52, č. 1164/2007 Sb. NSS, či ze dne 1. 2. 2006, čj. 2 Azs 107/2005-60). Vzhledem k tomu, že stěžovatelka pobývala na území ČR neoprávněně téměř půl roku, a porušovala tak české zákony, nelze správní vyhoštění v délce 2 roky, a to ani s přihlédnutím k tomu, že stěžovatelka ve správním řízení spolupracovala, považovat bez dalšího za nepřiměřené. Správní orgány se pohybovaly v zákonných mezích a svůj závěr náležitě odůvodnily.*“ V aktuálně přezkoumávaném případě se jednalo o nelegální pobyt žalobce v délce trvání 11 měsíců, proto je dle zdejšího soudu uložení správního vyhoštění v délce 2 let i s přihlédnutím ke všem polehčujícím a přitěžujícím okolnostem zcela přiměřené.
21. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s.
22. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí

obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 10. ledna 2022

JUDr. Marcela Rousková
samosoudkyně